

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci žalobce:

V. L. N., narozený X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2024, č. j. CPR-45020-3/ČJ-2023-930310-V249,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2024, č. j. CPR-45020-3/ČJ-2023-930310-V249, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 11. 2023, č. j. KRPU-128205-19/ČJ-2023-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), přičemž žalobci stanovil dobu k opuštění území členských států EU do země státního občanství cizince nebo do třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která jej přijme, do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu, resp. s čl. 10 Ústavy, neboť správní orgány žádným způsobem nepodložily své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se především vůbec nevypořádali s případnou možností návratu žalobce zpět do ČR, kdy za situace, kdy má stále záznam v Rejstříku trestů, je udělení jakéhokoli víza či pobytu de facto znemožněno. S takovým dopadem do života celé rodiny byly správní orgány nuceny operovat a posoudit, jaký zásah bude mít vycestování žalobce. Poukázal na to, že má na území ČR vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR manželku C. T. T. a především děti N. T. T., nar. X, a L. N., nar. X, se kterými bydlí ve společné domácnosti, přičemž oba mají české občanství, a dále dcery O. L. a L. T. T. a syna N. H. Žalobce žije na území ČR již od roku 1998, tj. 26 dlouhých let, a má zde kompletní zázemí. Ve Vietnamu již žalobce žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit. Zamítnutí odvolání je tedy naprosto nepřiměřené s ohledem na dopad do života celé rodiny.

Vyjádření žalované k podané žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Zdůraznila, že neshledává ve svém postupu pochybení, a trvala na tom, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

Ústní jednání soudu

4. k jednání soudu konaném dne 16. 9. 2024 se žalobce ani jeho právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavili. Žalovaná se z jednání soudu omluvila. Jednání tak proběhlo v nepřítomnosti účastníků řízení.

Posouzení věci soudem

5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl od roku 1998 držitelem povolení k trvalému pobytu, které bylo ukončeno dne 9. 4. 2020 z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslnou závažnou trestnou činnost v oblasti distribuce drog. Po propuštění z výkonu trestu žalobce z území ČR nevycestoval a z tohoto důvodu mu bylo dne 23. 12. 2022 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU č. j. KRPU-168193-42/ČJ-2022-040026, kdy doba k vycestování byla stanovena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Rozhodnutí o povinnosti opustit území EU bylo v odvolacím řízení potvrzeno a nabylo právní moci dne 9. 5. 2023. Žalobci byl poté vydán výjezdní příkaz č. X s platností od 24. 5. 2023 do 8. 7. 2023. Žalobce v době platnosti tohoto výjezdního příkazu nevycestoval a dne 10. 7. 2023 se dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, aby svůj neoprávněný pobyt vyřešil. Od 9. 7. 2023 do 10. 7. 2023, kdy se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, tedy pobýval na území ČR neoprávněně. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalobce nedoplnil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
7. Soud nejprve k namítané nepřezkoumatelnosti poznamenává, že žalobce podal neodůvodněné odvolání, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnil. Je pak poněkud absurdní, jestliže žalobce v žalobě vyčítá žalovanému, že se nějakými okolnostmi nezabýval, ačkoli byl sám v odvolacím řízení zcela pasivní. Nicméně zejména správní orgán I. stupně, s jehož závěry se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podrobně na stranách 4 až 6 jeho rozhodnutí zabýval a své závěry odůvodnil a soud na toto odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazuje. Soud též podotýká, že správní orgán I. stupně v jeho rozhodnutí též konstatoval, že není vyloučeno, aby cizinec při současném splnění zákonných podmínek mohl získat vízum či povolení k pobytu standardní cestou (srov. odst. 3. na straně 4 prvostupňového rozhodnutí). Rozhodnutí správních orgánů tak nejsou nepřezkoumatelná ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
9. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Soud k obecné námitce žalobce o porušení § 3 správního řádu konstatuje, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn s ohledem na předmět řízení, neboť ve správním řízení bylo rozhodováno o povinnosti žalobce opustit území členských států EU. Nejlepší zájem žalobcových zletilých dětí byl v rámci uvedeného řízení hodnocen sekundárně ve vztahu k hlavnímu předmětu řízení, čemuž odpovídal i rozsah skutkových zjištění. V řízení bylo zjištěno, že děti žalobce jsou zletilé, rodina žalobce má dostatečné příjmy z podnikání manželky a jedné z dcer žalobce. Rodina žalobce tak není na závislá na příjmech žalobce, neboť ten žádných příjmů nedosahuje. Zároveň nebyla rodinná situace žalobce a jeho rodiny správními orgány zpochybněna. Soud dále uvádí, že žalobce měl ve správním řízení dostatek možností, aby uvedl skutečnosti svědčící v jeho prospěch a ve prospěch jeho dětí, přičemž takové skutečnosti mohl uvést i v řízení před soudem. Žalobce zejména při jeho výpovědi ve správním řízení řádně popsal jeho rodinnou situaci, přičemž jeho rodinné poměry plynou též z dřívějšího výslechu jeho manželky a jeho syna T. T. N. Za důležitý v této souvislosti soud shledává fakt, že žalobce o svém soukromém či rodinném životě nad rámec již dříve rekapitulovaného v průběhu správního řízení, jakož i řízení soudního, nic dalšího neuvedl. S těmito skutečnostmi tedy správní orgány ve svých rozhodnutích pracovaly, resp. tyto byly seznatelně hodnoceny. Žádné další konkrétní skutečnosti (ať už ve prospěch, či neprospěch žalobce), které by byly pro daný případ relevantní, nevyplynuly jak z tvrzení žalobce, tak ani z obsahu správního spisu. Správními orgány zjištěný skutkový stav proto soud shledal dostatečným pro vydání jejich rozhodnutí.
11. Poté se soud zabýval stěžejními námitkami žalobce, které spočívaly v tom, že správní orgány nesprávně vyhodnotily dopad jejich rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a rodinného života jeho rodinných příslušníků.
12. Soud předně uvádí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, bod 17). Lze doplnit, že povinnost opustit území členských států EU nijak nezpochybňuje ani neeliminuje právo na sloučení rodiny ani práva vyplývající z Listiny.
13. Soud zhodnotil soukromý a rodinný život žalobce na území ČR z pohledu shora uvedených kritérií, poměřil jej s veřejným zájmem ČR na dodržování platných právních předpisů týkajících se pobytu cizinců na jejím území, který žalobce porušil svým pobytem na území ČR bez řádného pobytového oprávnění, páčáním trestné činnosti a nerespektováním uloženého správního opatření, a konstatuje následující skutečnosti.
14. V případě žalobce je nutno konstatovat, že ten na území ČR pobývá dlouhodobě (od roku 1995) a od roku 1998 do 2018 byl dokonce držitelem povolení k trvalému pobytu. Toto povolení mu však bylo zrušeno v roce 2020 z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Od roku 2020 žalobce nedisponuje žádným pobytovým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávněním. Na základě jeho neoprávněného pobytu mu byla v roce 2023 uložena povinnost opustit území členských států EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pobytová situace žalobce tudíž začala být nejistá již v roce 2022, kdy přestal být na území ČR držitelem pobytového titulu; od této doby musel žalobce počítat s nepříznivými následky související s jeho pobytem bez řádného pobytové titulu a možností, že bude muset z území ČR vycestovat, což se negativně projeví i v jeho rodinném životě.

15. Nutno připomenout, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně, tedy vlastním zaviněním se ocitl v situaci, kdy musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území ČR pobyt legalizován. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveni i rodinní příslušníci žalobce. Děti žalobce, včetně syna N. H., se kterým se žalobce nestýká, jsou zletilé a samostatné a jsou jistě schopné překonat odloučení od žalobce, kterému již ostatně byly vystaveny v průběhu dlouholetého pobytu žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody.
16. Je pravdou, že syn žalobce T. T. N. studuje a žalobce s manželkou mu dle výpovědi žalobce přispívají na studium 30 000 Kč měsíčně. K tomu však soud dodává, že žalobce ve vlastní výpovědi poukázal na to, že s manželkou mají příjem z pronájmu rodinného domu a dcera, která provozuje hotel, mu dále přispívá částkou 50 000 Kč měsíčně. Je dle soudu zřejmé, že příjmy jeho rodiny jsou na žalobci nezávislé a jeho rodinní příslušníci budou příjmy generovat i bez jeho osobní přítomnosti na území ČR, a mohou tak studujícího syna žalobce finančně podporovat i bez osobní přítomnosti žalobce na území ČR.
17. Pokud jde o vnoučata žalobce, které žalobce často hlídá, soud zdůrazňuje, že o ně se mohou postarat rodiče či ostatní rodinní příslušníci, popř. využít služeb péče o děti v předškolních zařízeních. Ani v tomto nelze shledat dopady rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce jako nepřiměřené.
18. Soud připomíná, že žalobce měl již v minulosti počítat s tím, že bude muset vycestovat do Vietnamu a že s touto povinností budou spojeny finanční náklady související s vycestováním z ČR do Vietnamu i případné problematictější cestování do Vietnamu a i s tím spojené odloučení od jeho rodiny. Uvedené důvody tak nemohou založit nepřiměřenost rozhodnutí správních orgánů.
19. Soud dále zdůrazňuje, že samotné rozhodnutí o povinnosti opustit území EU sice sebou nenese zákaz vstupu na území EU, avšak získání vyššího pobytového oprávnění v případě žalobce brání skutečnost, že ten nemůže z důvodu svého odsouzení doložit bezúhonnost, která je podmínkou pro získání jakéhokoli oprávnění k pobytu, počínaje dlouhodobým vízem. Je proto zřejmé, že žalobce po dobu několika let patrně nebude moci získat dlouhodobé pobytové oprávnění k pobytu na území ČR.
20. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobce přišel o povolení k trvalému pobytu v důsledku úmyslné závažné trestné činnosti v oblasti distribuce drog, za kterou byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8,5 roku. Žalobce si měl být vědom toho, že trestnou činností nejen závažným způsobem poškozuje právní řád ČR, ale zároveň i toho, že ohrožuje svůj pobytový status, přesto trestnou činnost páchal a nyní očekává, že stát bude na jeho rodinný život brát větší ohled, než bral on sám v minulosti. Je třeba též zdůraznit, že zákon o pobytu cizinců ukládá Ministerstvu vnitra zrušit povolení k trvalému pobytu cizince, který se dopustil závažné trestné činnosti a byl za ni odsouzen, a to i přesto, že takový cizinec poté nemá možnost znovu získat pobytové oprávnění, kromě krátkodobého víza, a to až do doby, kdy bude opět moci doložit svou bezúhonnost, resp. do doby, kdy dosáhne zahlazení odsouzení. Z uvedeného vyplývá, že právě takový důsledek je zákonem o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců zamýšlen a že vyjadřuje skutečně silný zájem státu na tom, aby cizinci páchající závažnou trestnou činnost nebyly držiteli vyšších pobytových oprávnění. Soud dodává, že do doby, než bude možné získání pobytového oprávnění, může žalobce opakovaně žádat o krátkodobá „schengenská“ víza, v jejichž získání mu nebrání ani dříve uložený trest, ani vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území EU, a svou rodinu může navštěvovat na základě těchto víz.

21. Soud proto shrnuje, že v případě vycestování žalobce do země původu dojde k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto logický důsledek jeho protiprávního setrvávání na území ČR. Soud se tudíž shoduje se správními orgány v tom, že rozhodnutí o povinnosti opustit území sice představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, ovšem s ohledem na to, že jde o v podstatě o nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR, lze tento zásah považovat za přiměřený.
22. Žalobu soud tedy vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. září 2024

Mgr. Ladislav Vaško
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.